

• ГУМОРЕСКА

Побічні реакції

ПРИВІЗ дід бабі ліки. З райцентру.
– Тримай. Закордонний "Енап-"ни". Як і прописала тобі лікарка. Останню упаковку в аптеці забрав.
– Не "ни", а "аш", – поправив діда онук Андрійко, відірвавшись від своїх уроків. – Так вимовляється "Н" латиною.
– То не головне, як вимовляється, – махнула рукою баба. – Аби допомагало... Скільки ж воно ото стоїть?
Дід показав чек:
– Двісті гривень.
– Так дорого?!
– А як ти думала? Зате, кажуть, тиск дає, дає після першої таблетки.
Баба розкрила продовгасту картонну пачку:
– Та тут більше паперу, ніж таблеток. Ану розгорни цей сувій! Що там на ньому напечатано?
Дід розгорнув папір, закривши ним пістола.
– Багато чого можна прочитати, це ж інструкція... Тільки дуже дрібно надруковано! Я навіть в окулярах не прочитаю. Ось хіба Андрійко...
Хлопець поводити пальцем по інструкції:
– Та-а-ак. Спосіб застосування та дози...
Баба його перебила:
– Знаю! Лікарка ж написала, що треба одну-дві таблетки на добу.
Онук продовжив:
– Далі йдеться про побічні реакції...
– Як ти сказав? – тепер уже перебив глухуватий дід. – Що там по боках робиться після ліків?!
– Та ні, мова не про боки, – заспокоїв онук старого. –

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

Справжня пам'ятка

ЩОЙНО призначений начальником Брикалівської контори зеленого господарства Зякін в основному лишився задоволенний оглядом підпорядкованої йому території.
– А скажіть, шановний, – запитав він головного інженера Хрюкеля, коли вони повертались у контору, – чи є в нашому господарстві щось особливо цінне, вартісне? Приміром, якась оригінальна споруда або ж інша цікава пам'ятка.
Хрюкель наморщив лоба й замислившись.
– Та ні, здається, нічого особливо-го немає. Найцінніше, що ми маємо, – це парк. Він, щоправда, не такий уже й великий, зате густий, чистий, доглянутий...
– Ні, ви мене зовсім не зрозуміли, – перебив його Зякін. – Я говорю про пам'ятку, про якусь унікальну історичну пам'ятку, якою пишалась би вся наша брикалівська громадськість. От ви, Хрюкель, чим ви особисто пишаєтесь?
– Ну, – низав плечима головний інженер, – я пишаюся роботою нашої контори, озелененням, пишаюся квітниками, фонтанами, тим же парком...
– Фонтанами й немовля може пишатися, – сердито зауважив Зякін. – А дорослі люди пишаються реліквіями. Ясно? Так от, скажіть мені: яку реліквію має наше зелене господарство?
– Та ніякої не має, – розгублено відповів Хрюкель. – Де її взяти, що реліквію? От хіба що дуб...
– Який дуб? – насторожився Зякін.
– А отой, що в центрі парку стоїть.
– Чому ж я його не бачив, якщо він там стоїть?
– Та ми ж із вами під ним проходили. Ви, правда, угору не дивилися, бо саме рахували, скільки мурашок провозає за хвилину через алею, – нагадав Хрюкель. – Пам'ятаєте? Ви це у мене запитали, чи не засмінують вони парк.
– А-а, пригадую, – сказав Зякін. – Так що ви казали про той дуб? Із ним пов'язані якісь історичні події?

– На жаль, не пов'язані, – зітхнув Хрюкель. – Просто йому вже понад двісті літ. За нашими даними, дуб посаджено не пізніше тисяча сімсот сімдесят восьмого року.
– О-о, це вже щось, – задоволено констатував Зякін.
– А громадськість про це знає?
– Ясна річ, знає.
– Звідкіля?
– Ну, колись газета про це писала.
– І все? – гостро запитав Зякін.
– Усе, – розвів руками головний інженер.
– Неподобство! – гнівно вигукнув Зякін. – Завтра ж виготовте спеціальну табличку, на якій мусить бути написано, що цей дуб є історичною реліквією і предметом гордості брикалівської громадськості! Зрозуміло?
Наступного дня табличка була готова. Начальник контори Зякін особисто відніс її у парк і привів до стовбура дуба десятима цвяхами.
– Але це тільки початок, врахуйте, Хрюкель, – сказав він, повернувшись до контори. – Табличка – це мізер, примітив, перший крок, так би мовити. Реліквія у моїй уяві неодмінно пов'язується з чимось великим і бронзовим. Бронзовим, Хрюкель! У гіршому випадку – мармуровим.
Наступні два місяці Зякін присвятив виготовленню великої меморіальної дошки, яка мала замінити примітивну дерев'яну табличку. Це влетіло в копійчку, проте на всі благодання головбуха та головного інженера не витрачати грошей, відпущених на озеленення, Зякін незворушно відповідав:
– Ви несерйозні й недалекоглядні люди. Увічнення реліквії, якою мусить пишатися громадськість Брикалова, коштує усіх ваших квітників і газонів.
Мармурову меморіальну дошку, яка важила понад центнер, прикріпила до дуба ціла бригада. Стовбур стягнули п'ятьма металевими кільцями, набили на них товсту дерев'яну основу, а вже до неї шурупами пригвинтили мармурову плиту з написом бронзовими літерами.

Описки-самописки

Іжа швидкого реагування.
Чи є житло на Марсі?
Спонсорам – велике спонсибі!

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

РИБЛОВ-ВИНАХІДНИК

Народні усмішки

Під час сварки молодого подружжя чоловік каже:
– Слухай, не минуло ще й двох місяців після весілля, а ти ледь не щодня затіваєш сварки.
– А що ж ти хотів?! Я три роки терпіла, поки діждалася такої нагоди...
***
– Офіціанте, як ця муха потрапила в мій суп?! Що вона там робить?
– Молиться.
– Ви що, знущаетесь з мене? Заберіть суп, я не буду його їсти!
– От бачите, муха не дарма молилася, її почули...

Реклама. Оголошення

"У магазин "Все для тебе" завезли світанки і тумани!"
"Ви можете дешево купити пилосос Соні, телевізор Соні, кавоварку Соні. Продаю з дозволу Соні (співмешканець Ваня)".
"Безплатна акція для всіх! Хто витримає три місяці зими, отримає в подарунок четвертий!"
"Куплю пісочний годинник із секундною та похвилюю цівками".
"Мужики! Хочете, щоб дівчата бігли вам назустріч, а іноді й за вами? Хочете, щоб вони терпляче ждали вас за будь-якої погоди? Наше троллейбусне підприємство запрошує вас на роботу водіїв!"

• І СМІХ І ГРІХ НЕ ВСЕ Ж – БРЕХНЯ!

Лютий, наче сто чортів, Іван у "Клуб знайомств" влетів:
– Шахрай!.. Майстри брехні!.. Вб'ю з одного маху!
Ви яку жону мені Підібрали, свахо?!
Щебетали: "Хоч дурна, і крива, й горбата, – Та на грошики вона Жіночка багата!"
Я женився на цій вівці.
На оцій рахубині...
А у неї в гаманці Пусто, як у бубоні!..
Сваха руки розкидає:
– Справді: не багата...
Але ж інше співпадає – І крива, й горбата!
Володимир ЧУБЕНКО.
Запорізька обл.

Навмисно не придумаєш

"Загиною чотири вівці, із яких двох з'їли невідомі собаки. Просимо зняти зі сторожа дві голови, бо він дуже переживає...".

(Із доповідної).

"Прошу помирити дружину й мене із застосуванням місцевої влади. Добрих слів вона не розуміє, скільки її не лупцюй".

(Із заяви).

Сучасна казка про Попелюшку

ПРОВІДЖАЮЧИ Попелюшку на бал, хрещена мати попередила:
– Пам'ятай, що ти можеш бути там тільки до двадцять третьої, бо рівно о цій годині всі чари зникнуть. Карета знову стане гарбузом, коні – мишами, кучер – щуром, а твоя розкішна сукня – лахміттям.

Попелюшка здивувалася:
– А чому не опівночі?!
– Розумієш, я хоч і Фея, але мушу підкорятися карантинним обмеженням, які дозволяють масові розваги лише до двадцять третьої години.

Мал. Олександра МІХНУШЕВА.

- Навіщо хочете взяти кредит?
- Не вистачає грошей на хабарі...

• САТИРИЧНІ ЗАПОТИЛИЧНИКИ

Гроші манять

Десь об'єднані громади Обирають ватажків, Десь громади обирати Доля кинула ділків. У ділків таке бажання Долучитись до посад, Бо проблеми їх не манять, А фінанси цих громад.

Захисна споруда

Депутат – як за горою: Має статус, пільги, зброю...
Захисна споруда ця На шій у виборця.

Юрій БЕРЕЗА.
м. Рівне.

Архів "зорянського" гумору – на сайті
www.zorya.poltava.ua

Володимир ЧЕПІГА.